

MONICA DANIELSON I INFINITO NERO

Pierrot Lunaire

/Schönberg

Infinito nero

/Sciarrino

Piteå Kammaroperas gästspel på Folkoperan

DET ÄR SÄLLAN man får tillfälle att se och höra musikdramatik i det lilla formatet, bortom resurskrävande traditionellt operativ. Piteå Kammaroperas gästspel på Folkoperan under två kvällar i oktober var just en sådan udda fågel – en kammarmusikdramatisk oas. Men det var kanske inte riktigt rimligt att tala om "opera" i samband med deras Diptyk – Skuggornas röster: en tvådelad föreställning med Arnold Schönbergs *Pierrot Lunaire* före paus och Salvatore Sciarrinos *Infinito nero* efter paus. Det handlar istället om en sorts iscensatt kammarmusik för ensemble och röst, med sparsmakad scenografi och ljussättning av Svante Grogarn. Detta då med två verk som också är en sorts originella musikpoetiska och drömlika betraktelser, hanterade med millimeterprecision av ensemblen Norrbotten NEO under ledning av Petter Sundkvist.

Sofia Jernberg är en mångsidig artist, som framför allt förknippas med improvisationsmusik, men hon rör sig utan gränskänning både mot jazz och konstmusik. Hennes tolkning av *Pierrot Lunaire* präglades av att hon, eftersom hon använde mikrofon, med små medel kunde framera på ett vårdat och avslappnat sätt. Vad man å andra sidan förlorade i det läget var något av det spöklika och "onaturliga" som talsångstekniken ger när den pressats fram utan förstärkning. Jernbergs version blev som en följd mer krönikeartad och funktionell än sådär gåtfullt manierad, men det var också en tolkning som ingav stor respekt just genom sin mjukhet.

Det stiliserade är annars en av få musikaliska beröringspunkter mellan Arnold Schönberg och italienaren Salvatore Sciarrino. I jämförelse med Sciarrinos ljudscen-sättningar är dock det mesta konventionellt. Det finns knappast någon nutida tonsättare som har Sciarrinos delikata känsla för biljudens suggestiva verkan hos instrumenten. Ur flämtningar, skrap och flageoletter formulerar han akustiska rum där tiden står stilla. Nästan. När Monica Danielson lät tystnad och frånvarande blick bygga upp till de maniskt smattrande ordregnen i *Infinito*

nero, var det en bild både av estetisk förhöjning av vansinne – verket har en extatisk dimension och berättar om en nunnas uppenbarelser. Jag hörde sångerskan göra samma verk på Röda sten i Göteborg för sex år sen, men frågan är om inte tolkningen nu var ännu mer glasklar.

Vår tids musik (Pierre Boulez, John Cage, Peter Maxwell Davies, Thomas Adès med flera) hör till Monica Danielsons specialiteter, och det på ett alltigenom beundransvärt sätt. Det är ingen stor överdrift att kalla hela det här projektet för hennes skapelse – med tanke på att hon även stått för regi, bearbetningar och översättningar (som projicerades mot ridån bakom det lilla scenutrymmet). Resultaten befann sig närmare den renodlade kammarmusiken än teatern, och verkkopplingen hade sina poänger även om den inte var uppenbar.

Personligen skulle jag gärna se någon av Sciarrinos många intressanta operor på en svensk scen. Kanske är det något som Danielson kan bana vägen för? ::

TONY LUNDMAN